

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců Mgr. Jiřího Gottwalda a JUDr. Miroslavy Honusové v právní věci žalobce **Pronto autosalon, spol. s r.o.**, se sídlem Frýdlantská 2150, Frýdek-Místek, zastoupeného Ing. P. P., CSc., proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje** se sídlem Ostrava, 28.října 117, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 23.5.2011 č.j. MSK 51566/2011, ve věci správního deliktu podle stavebního zákona,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Frýdek-Místek (dále jen stavební úřad) ze dne 24.2.2011 č.j. MMFM 24437/2011 ve věci správního deliktu podle § 180 odst. 1 písm. m) zákona č. 183/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen stavební zákon).

Žalobce s poukazem na § 182 odst. 1 stavebního zákona namítl, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby zabránil porušení právní povinnosti. Žalobce stavěl autosalon na základě stavebního povolení, které bylo však 6 týdnů před plánovaným dokončením stavby zrušeno. V říjnu 2010 došlo ke vloupání do areálu žalobce a k poškození 6 motorových vozidel, žalobce se proto rozhodl zabránit dalším škodám a uzamknout v nedokončené stavbě 15 aut, určených k prodeji v novém autosalonu. Žalobce o tomto záměru okamžitě informoval Ing. E. F. a J. M., pracovníci a vedoucího stavebního úřadu. Oba souhlasili a nepadlo ani slovo o nepovoleném využívání stavby. O názoru stavebního úřadu svědčí i zápis z kontrolní prohlídky z 25.11.2010, že *vozy jsou zaparkovány bez zjevného úmyslu je vystavovat či prodávat*. Přesto stavební úřad dne 24.2.2011 rozhodl, že i uskladnění je využíváním a uložil žalobci pokutu 10.000 Kč. Žalovaný neprovedl vlastní šetření a nepožádal vedoucího stavebního úřadu, aby potvrdil nebo vyvrátil tvrzení žalobce. U jednání dne 31.3.2015 žalobce uvedl, že podle něj nebyla naplněna ani formální, ani materiální stránka správního deliktu, nebyl porušen žádný veřejný zájem.

Žalovaný uvedl, že v průběhu prvostupňového ani odvolacího řízení neexistovalo žádné písemné vyjádření stavebního úřadu. Ani z pozdějšího sdělení stavebního úřadu nevyplývá, že by udělil žalobci souhlas s užíváním stavby, pouze to, že stavební úřad komunikoval s žalobcem na téma možnosti skladovat automobily v téměř dokončené novostavbě. Žalobce nepředložil žádný důkaz k tomu, že by vynaložil jakékoli úsilí k zabránění porušení právní povinnosti.

Krajský soud rozhodoval ve věci nejprve rozsudkem ze dne 30.5.2013 č.j. 22 A 174/2011-35, který byl však ke kasační stížnosti žalovaného zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) ze dne 30.9.2014 č.j. 2 As 51/2013-22.

Krajský soud poté opět přezkoumal napadené rozhodnutí s ohledem na závěry NSS, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu správních spisů soud zjistil, že dne 25.11.2010 se u žalobce uskutečnila kontrolní prohlídka, načež dne 13.1.2011 bylo zahájeno řízení o správním deliktu. Dne 7.2.2011 se konalo ústní jednání, žalobce předložil usnesení Policie ČR, z něhož vyplývá, že v říjnu 2010 se neznámý pachatel vloupal do žalobcova areálu, ze zaparkovaných obytných vozidel odcizil různou elektroniku a vozidla přitom poškodil. Škoda byla vyčíslena na celkem 400.000 Kč. Žalobce u jednání uvedl, že přemístěním aut do objektu chtěl zabránit dalším škodám. Předpokládal, že stavba bude povolena v plánovaném termínu, jinak by neobjednával na zimu obytná vozidla. Žalobce o tom informoval stavební úřad a ten

souhlasil. Pokud by žalobce nabyl dojem, že je to byť i jen částečně v rozporu se stavebním zákonem, mohl majetek ochránit jinak, např. pomocí strážní služby nebo pronájmem jiných prostor. Auta jsou stále umístěna uvnitř objektu. Stavební úřad uložil dne 24.2.2011 žalobci pod č.j. MMFM 24437/2011 pokutu 10.000 Kč za správní delikt ve smyslu § 180 odst. 1 písm. m) stavebního zákona za to, že žalobce od října 2010 ke dni projednání správního deliktu užívá stavební objekt SO 01 Autosalón na pozemku parc.č. X a X v katastrálním území Místek bez kolaudačního souhlasu, a to ke garážování 6 obytných vozidel v prostoru budoucí tzv. předváděcí místnosti a 9 obytných vozů a přívěs v prostoru budoucí servisní dílny. V odůvodnění rozhodnutí stavební úřad vyhodnotil jako polehčující okolnosti případu to, že žalobce začal stavět na základě pravomocného a vykonatelného stavebního povolení a tudíž v dobré víře objednal na předpokládaný termín dokončení stavby obytné vozy, které měly být v autosalónu vystavovány, prodávány a servisovány. Po zrušení stavebního povolení byla auta umístěna ve venkovním areálu, avšak po jejich poničení a rozsáhlé způsobené škodě musel žalobce řešit jejich uskladnění. O svém rozhodnutí přemístit auta do uzamčeného objektu SO 01 autosalón žalobce dle své výpovědi do protokolu okamžitě informoval Ing. E.F. a vedoucího stavebního úřadu J. M. Tito zaměstnanci stavebního úřadu se dle žalobce poté ani nezmnili o nepovoleném užívání stavby, žalobce tak byl opět v dobré víře, že se pouhým garážováním obytných aut uvnitř doposud nepovoleného a nezkolaudovaného objektu nedopouští správního deliktu užívání stavby bez kolaudačního souhlasu. Stavební úřad tudíž přihlédl i k tomu, že se žalobce snažil zabránit porušení povinnosti. Žalobce v odvolání poukázal na to, že stavební úřad nejdříve de facto schválil žalobcovo opatření na ochranu majetku a vzápětí je označil za správní delikt. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že spis stavebního úřadu neobsahuje žádný důkaz nebo písemný záznam o tom, že žalobce informoval stavební úřad o záměru uskladnit vozy v nepovolené stavbě autosalónu a že stavební úřad tento úmysl schválil, žalovaný se tedy nemůže k tomuto tvrzení žalobce vyjádřit nebo ho posoudit a vyvodit z toho nějaký závěr. Žalobce podle žalovaného nevynaložil ani po zahájení řízení o deliktu veškeré úsilí podle § 182 odst. 1 stavebního zákona.

Podle § 182 odst. 1 stavebního zákona, právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila.

NSS se ve výše citovaném rozsudku zabýval výkladem § 182 odst. 1 stavebního zákona a dospěl k závěru, že „*toto ustanovení nesměřuje na případy, kdy si stavebník nesprávně vyloží právní úpravu či nesprávně identifikuje jednání stavebního úřadu. Jeho smyslem je nepostihovat taková protiprávní jednání, která mají svůj původ ve vnějších okolnostech, které stavebník nemohl ovlivnit, byť vynaložil veškeré úsilí k odvrácení jejich negativních následků (porušení kogentních ustanovení zákona). Může jít tedy i o případ, kdy stavebník poruší zákaz vyplývající ze stavebního zákona v situaci, kdy čelí například účinkům přírodních sil, či jiných faktorů, které nemůže reálně eliminovat, a které současně bezprostředně ohrožují jeho majetek. O typově obdobnou situaci by se mohlo jednat i v případě žalobce, který doložil, že jeho vozidla byla na volném prostranství opakovaně vážně poškozena cizími osobami, přičemž tvrdil, že do této situace se nedostal vlastním zaviněním (zrušené stavební povolení) a nebyl schopen vzniku dalších škod zabránit jinak, než umístěním těchto vozidel do dosud nezkolaudované budovy. Pokud by*

existenci těchto skutečností skutečně prokázal (důkazní břemeno leželo na jeho straně), nelze vyloučit, že by takový postup mohl být akceptován jako liberační důvod ve smyslu citovaného ustanovení stavebního zákona. Podstatné ovšem je, že pro takový postup by jakékoli stanovisko stavebního úřadu nebylo ani nutné. Je třeba též dodat, že v okamžiku odpadnutí takové překážky by odpadl i důvod pro toleranci udržování protiprávního stavu, tj. pro ponechání vozidel v nezkolaudované či nepovolené stavbě. Lze tak konstatovat, že neformální ústní souhlas stavebního úřadu se záměrem žalobce uskladnit v nepovolené a nezkolaudované stavbě obytná vozidla nemohl představovat liberační důvod podle § 182 odst. 1 stavebního zákona.“

Pokud tedy žalobce založil svou obranu ve správním řízení i u soudu pouze na souhlasu stavebního úřadu, nemohl tím prokázat vyvinění ve smyslu § 182 odst. 1 stavebního zákona. Žalobce sám v průběhu správního řízení uváděl, jaká jiná možná řešení situace mohl zvolit, a to i poté, kdy bylo již zahájeno řízení o deliktu.

Žalobce v žalobě neuvedl žádnou jinou námitku. Pokud při jednání dne 31.3.2015 uvedl, že podle něj nebyla naplněna ani formální, ani materiální stránka správního deliktu, nebyl porušen žádný veřejný zájem, nezbývá než – v souladu se závěry NSS v citovaném zrušovacím rozsudku – vyhodnotit tuto námitku jako opožděnou (srov. § 71 odst. 2 a § 72 odst. 1 s.ř.s.).

Soud proto žalobu v souladu s § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšný žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení vzdal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně. Nejsou však přípustné takové stížní body, které by napadaly závěry o otázkách, k nimž se Nejvyšší správní soud v předcházejícím zrušovacím rozsudku již vyjadřoval.

V Ostravě dne 31. března 2015

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu